

Sygn. akt I Ca 448/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SO Joanna Składowska

Sędziowie SO Antoni Smus

SR (del.) Elżbieta Sadowska-Augustyniak

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko R. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 17 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I C 431/15

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 448/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 17 sierpnia 2016 r., wydanym w sprawie sygn. akt I C 431/15, Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo J. P., który domagał się zasądzenia od pozwanego R. P. kwoty 1 450 złotych z tytułu odszkodowania za użyczony, a niezwrócony laptop wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

16 lutego 2007 r. powód użyczył pozwanemu laptop marki C. (...) na okres 6 miesięcy. Laptopa tego kupił wcześniej, w dniu 1 lutego 2007 r., jako urządzenie używane za cenę 1 450 złotych dla potrzeb pozwanego. Powód był wówczas wydawcą i redaktorem naczelnym gazety, a pozwany jego współpracownikiem.

Gdy przedmiotowy laptop uległ awarii, pozwany zlecił jego naprawę w SERWIS (...) ul. (...) w W.. A. G., który pierwotnie pracował w tym zakładzie, a następnie był jego właścicielem zabrał laptop pozostawiony przez pozwanego do swojego domu, gdzie zamierzał go po godzinach naprawić, jak to czynił już wielokrotnie wcześniej. Urządzenie

zostało skradzione. Fakt ten nie był zgłaszany na policję, ponieważ skradziony został sprzęt uszkodzony będący w naprawie.

W dniu 22 marca 2011 r. powód złożył w KPP w W. zawiadomienie o popełnieniu przez pozwanego szeregu przestępstw, m.in. polegającego na niezwróceniu wypożyczonego mu laptopa. Postępowanie prowadzone w tej sprawie pod sygn. RSD 165/11 (2Ds-426/11) zostało umorzone.

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie, Sąd Rejonowy wskazał, iż powód nie zdołał podważyć prawdziwości zeznań świadka A. G. co do istotnych okoliczności sprawy. Dotyczy to także zeznań pozwanego złożonych w postępowaniu karnym. Nie podnosił, że przeciwko tym osobom toczyło się postępowanie karne o składanie fałszywych zeznań zakończone wyrokiem skazującym. Nie twierdził też, że postępowanie w sprawie kradzieży sprzętu elektronicznego z prywatnego budynku zamieszkałego przez A. G., którego materiały zostały wyłączone postanowieniem organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze z 24 czerwca 2011 r. do odrębnego prowadzenia, zakończyło się odmową wszczęcia postępowania z uwagi na to, że czynu nie popełniono.

Na tle powyższego stanu faktycznego, Sąd pierwszej instancji przyjął, że strony wiązała umowa użyczenia. W świetle zaś art. 714 k.c., należało odmówić powodowi udzielenia ochrony prawnej, ponieważ utrata użyczonego pozwanemu laptopa była przypadkowa i nie leżała po stronie biorącego do używania. Pozwany był zmuszony przez fakt awarii laptopa powierzyć go A. G., który pracował, a później był współwłaścicielem zakładu naprawczego sprzętu elektronicznego. Jest to typowy sposób postępowania z uszkodzoną rzeczą. Z ustaleń wynika, że laptop ten został skradziony przez nieustalonego sprawcę.

Skoro zobowiązanie biorącego do używania do zwrotu użyczonej rzeczy nie ma charakteru absolutnego, powództwo należało oddalić, jako niezasadne.

Powód wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa. Zarzucił Sądowi pierwszej instancji dowolną, wybiórczą oraz jednostronną ocenę materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w takim zakresie, na jaki zezwalały przeprowadzone dowody, po dokonaniu ich oceny zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 233 k.p.c.

Skuteczne postawienie zarzutu dokonania błędnych ustaleń, będących konsekwencją niewłaściwej oceny materiału dowodowego wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wyrażenie przez stronę odmiennego poglądu, co do oceny poszczególnych dowodów jest prawem strony, jednakże możliwość przedstawienia innej wersji stanu faktycznego, nie świadczy jeszcze o nadużyciu swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Skarżący na żadne konkretne błędy w rozumowanie Sąd pierwszej instancji się nie powołał, prezentując jedynie własną wersję zdarzeń, opartą na przypuszczeniach. W szczególności zaś nie wykazał, z jakich przyczyn należało odmówić wiarygodności zeznaniom świadka A. G. i z jakim innym dowodem przeprowadzonym w sprawie zeznania te pozostają w sprzeczności.

Trzeba zauważyć, iż zgodnie z regułami postępowania cywilnego, sąd dokonuje ustaleń faktycznych na podstawie zgromadzonych dowodów. Dowodu nie wymagają jedynie fakty przyznane lub powszechnie znane (art. 227 i następane

k.p.c.). Zgodnie zaś z zasadą rozkładu ciężaru dowodu w procesie (art. 232 k.p.c., 6 k.c.), strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jako podstawę faktyczną swego żądania powód powołał się na okoliczność, iż pozwany dokonał zaboru jego mienia w postaci laptopa, najprawdopodobniej sprzedając go na terenie Anglii. Okoliczności tej pozwany kategorycznie zaprzeczył, zgłaszając dowód z zeznań świadka A. G., który potwierdził prezentowaną przez R. P. wersję zdarzeń. Wersji powoda natomiast nie potwierdziły ustalenia dokonane w toku postępowania karnego.

Podsumowując, powód zgodnie z ciężącym na nim obowiązkiem nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, iż utrata używanego laptopa były wynikiem popełnienia przez pozwanego czynu zabronionego, pozwany natomiast wykazał okoliczność przeciwną, iż była efektem przypadku.

W świetle powyższego, zarzuty skarżącego uznać należało za bezpodstawne, a apelację za bezzasadną. Dlatego też Sąd Okręgowy - na podstawie art. 385 k.p.c. - orzekł o jej oddaleniu.